

Arrest

nr. 146 242 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2015.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE, loco advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk het gedwongen huwelijk met H.A.H. en de problemen als gevolg van haar weigering. Daarnaast roept zij nog een nieuwe vrees in, namelijk haar vrees voor infibulatie bij een eventuele terugkeer naar Djibouti.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 122 307 van 10 april 2014 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster een brief neer van haar moeder waarin zij de problemen toelicht, een medisch document ter staving van haar besnijdenis, een brief van een vereniging in de Djiboutiaanse gemeenschap in Brussel, een attest van een psychotherapeute verbonden aan de organisatie "Womando" ter staving van haar psychologische problemen en een fotokopie van haar identiteitskaart.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Naar luid van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet is het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze bepaling houdt een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met

hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van "goede redenen" om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

In casu wordt niet betwist dat vrouwenbesnijdenis een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en de vrouwen waardoor mogelijk zwaarwegend psychisch leed kan worden veroorzaakt en dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis wijd verspreid is in Djibouti. Evenmin kan betwist worden dat verzoekster het slachtoffer was van een type 2 besnijdenis, noch dat verzoekster mogelijks nog (psychisch, fysisch) te lijden heeft van complicaties ten gevolge van haar besnijdenis, zoals ook blijkt uit de door verzoekster bijgebrachte medische attesten d.d. 16 december 2014 en 16 februari 2015 en het verslag d.d. 15 december 2014 van psychotherapeute Van Regemorter.

Er zijn echter goede redenen om aan te nemen dat verzoekster ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat (i) verzoekster haar nieuwe vrees voor infibulatie koppelt aan haar eerdere verklaringen met betrekking tot het huwelijk dat haar in Djibouti opgedrongen werd, waaraan door de Belgische asielinstanties geen enkel geloof wordt gehecht; (ii) verzoekster met geen woord repte over deze vrees voor infibulatie in het kader van haar eerste asielaanvraag hoewel verzoekster daar meer dan eens de mogelijkheid toe had; en (iii) dat infibulatie over het algemeen wordt uitgevoerd bij jonge meisjes en een dergelijke (laattijdige) infibulatie bij een 36-jarige vrouw die tot dan toe een vrij leven leidde, waarin ze school liep en werkte, dit hoofdmotief volledig voorbijschiet.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die voorgaande vaststellingen weerleggen. Zij steunt haar betoog hoofdzakelijk op het gegeven dat zij het slachtoffer is geweest van een type 2 besnijdenis en dat zij hiervan nog steeds de psychische en fysieke gevolgen van draagt, wat in casu evenwel niet betwist wordt, doch deze gegevens doen geen afbreuk aan de vaststelling dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert.

Waar verzoekster citeert uit de in het administratief dossier gevoegde informatie die zou aantonen dat reïnfibulatie zeker niet ongewoon is in Djibouti en meer bepaald bij de Issa's, etnie waartoe verzoekster behoort, merkt de Raad samen met verwerende partij vooreerst op dat er pas sprake kan zijn van reïnfibulatie in zoverre er eerst een infibulatie is geweest wat geenszins het geval is bij verzoekster. Bovendien gaat verzoekster in haar betoog voorbij aan de vaststelling dat zij deze vrees voor infibulatie koppelt aan haar reeds eerder ongeloofwaardig bevonden gedwongen huwelijk, en deze vrees aldus kadert in een ongeloofwaardig relaas.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. Voornoemd arrest wijst er immers enkel op dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. In casu werd verzoeksters eerste asielaanvraag niet afgewezen omwille van twijfels omtrent haar voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats doch wel omdat de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

Met betrekking tot het attest van GAMS d.d. 23 februari 2015 dat door verzoekster bij haar verzoekschrift wordt gevoegd, stelt de Raad samen met verweerder vast dat dit attest verzoeksters asielrelaas, meer bepaald haar vrees voor infibulatie bij terugkeer naar Djibouti, niet kan staven. Het attest toont louter aan dat verzoekster is ingeschreven bij deze organisatie.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 maart 2015, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing en de beschikking aangezien op geen enkele wijze melding wordt gemaakt van de inhoud van het attest opgesteld door Mevrouw C. Van R., de psychotherapeute van verzoekende partij. Verzoekende partij wijst er op dat dit stuk van belang is nu het een nieuw licht werpt op de verklaringen van verzoekende partij afgelegd in het kader van haar eerste asielaanvraag. Verzoekende partij wijst er op dat bij het gehoor op het Commissariaat-generaal rekening gehouden moet worden met haar psychologische instelling zoals deze blijkt uit het verslag van mevrouw C. Van R.. Verzoekende partij vervolgt nog in dit verband dat er geen enkel inhoudelijk argument van het attest werd weerlegd wat wel belangrijk is voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar relaas. Voorts wijst verzoekende partij er op dat ook de inhoud van het medisch attest van Dr. C. niet werd onderzocht aangezien in het attest alle gevolgen werden beschreven van de besnijdenis. Verzoekende partij verwijst nog naar een Franstalig arrest nr. 128 221 en stelt dat een onderzoek in zaken van besnijdenis en zoals in dit arrest wordt beschreven door het Commissariaat-generaal niet werd uitgevoerd. Het Commissariaat-generaal had een analyse moeten maken zoals beschreven in het arrest en had daarbij alles moeten controleren en nagaan of er sprake is van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij niet betwist dat haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk het gedwongen huwelijk met H.A.H. en de problemen als gevolg van haar weigering en dat zij daarnaast nog een nieuwe vrees inroept, namelijk haar vrees voor infibulatie bij een eventuele terugkeer naar Djibouti.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 122 307 van 10 april 2014 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij met haar verweer ter terechtzitting volledig voorbijgaat aan wat in voormelde beschikking gesteld werd. De voornoemde medische attesten zijn immers wel degelijk in rekenschap gebracht bij de evaluatie van haar tweede asielaanvraag. Zo werd in de beschikking van 16 maart 2015 uitdrukkelijk gesteld dat niet betwist wordt dat verzoekende partij het slachtoffer was van een type 2 besnijdenis, noch dat verzoekende partij mogelijks nog (psychisch, fysisch) te lijden heeft van complicaties ten gevolge van haar besnijdenis en werd er verwezen naar de door haar bijgebrachte medische attesten van dr. C. d.d. 16 december 2014 en d.d. 16 februari 2015 en het verslag d.d. 15 december 2014 van psychotherapeute C. Van R..

Er zijn echter, zoals reeds gesteld in voormelde beschikking, goede redenen om aan te nemen dat verzoekende partij ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat (i) verzoekende partij haar nieuwe vrees voor infibulatie koppelt aan haar eerdere verklaringen met betrekking tot het huwelijk dat haar in Djibouti opgedrongen werd, waaraan door de Belgische asielinstanties geen enkel geloof wordt gehecht; (ii) verzoekende partij met geen woord repte over deze vrees voor infibulatie in het kader van haar eerste asielaanvraag hoewel zij daar meer dan eens de mogelijkheid toe had; en (iii) dat infibulatie over het algemeen wordt uitgevoerd bij jonge meisjes en een dergelijke (laattijdige) infibulatie bij een 36-jarige vrouw die tot dan toe een vrij leven leidde, waarin ze school liep en werkte, dit hoofdmotief volledig voorbijschiet.

Verzoekende partij brengt ook ter terechtzitting geen concrete elementen bij die voorgaande vaststellingen weerleggen. Zij steunt haar betoog hoofdzakelijk op het gegeven dat zij het slachtoffer is geweest van een type 2 besnijdenis en dat zij hiervan nog steeds de psychische en fysische gevolgen van draagt, wat *in casu* evenwel niet betwist wordt, doch deze gegevens doen geen afbreuk aan de vaststelling dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoekende partij ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert.

In de mate verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat niet wordt ingegaan op en geen rekening wordt gehouden met de inhoud van haar medische attesten, met name het attest van 15 december 2014 van de psychotherapeute C. Van R. en het medisch attest van Dr. C. van 15 februari 2015, merkt de Raad vooreerst op dat het attest van de psychotherapeute vertrekt vanuit het door verzoekende partij voorgehouden relaas dat naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig werd bestempeld, met name een gedwongen huwelijk met een oudere man, haar vasthouding en mishandeling door haar vader en het feit dat haar twee zussen door haar vader uit het huis werden gezet omdat zij een kind hebben buiten het huwelijk. Voorts wordt zowel in het attest van C. Van R. en Dr. C. de wijze beschreven waarop verzoekende partij in twee keer zou zijn besneden. De Raad herhaalt dat niet in het minst wordt getwijfeld aan de besnijdenis type 2 van verzoekende partij, noch wordt de ernst van een ondergane besnijdenis gebagatelliseerd, doch de wijze waarop deze gebeurtenis thans wordt weergegeven in de attesten (2 keer besneden, geen infibulatie omdat ze te veel bloedverlies had, twee zussen die wel infibulatie hebben ondergaan, risico op infibulatie om het werk af te maken) kan niet anders worden opgevat dan als een weergave van hetgeen verzoekende partij zelf daarover heeft verklaard aan de psychotherapeute en de arts.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een eerste asielaanvraag indiende op 15 oktober 2012 en gehoord werd door het Commissariaat-generaal op 10 december 2013, bijgestaan door haar raadsman. Verzoekende partij is geboren in 1978, zij studeerde en behaalde in 2001 een diploma secretariaat (baccalaureaat), zij baatte een winkeltje met voeding uit als zelfstandige in Djibouti, zij volgde een inburgeringscursus en permanente vorming in België in de loop van 2013, waaruit kan besloten worden dat verzoekende partij een zelfstandige en intelligente dame is, wat overigens ook wordt bevestigd in het attest van C. Van R.. Gelet op deze vaststellingen en de verklaring van verzoekende partij dat zij onder medische behandeling is sinds 2012 (gehoorverslag eerste asielaanvraag, p. 6), ziet de Raad dan ook niet in waarom verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest haar relaas aannemelijk te maken naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag en ook niet in staat zou zijn geweest aan te geven dat zij een vrees heeft voor infibulatie bij een eventuele terugkeer naar Djibouti. Verzoekende partij werd, zoals ook werd aangegeven in 's Raads arrest, ook uitdrukkelijk in de mogelijkheid gesteld eventuele andere problemen, dan het gedwongen huwelijk, toe te lichten. Zij antwoordde daarop dat zij vrij wilde zijn, neen zeggen tegen de traditie die alle macht aan de mannen geeft en waarbij de vrouw de man moet gehoorzamen zonder weerwoord (eigen vertaling: gehoorverslag eerste asielaanvraag, p. 19). Aan verzoekende partij werd ook uitdrukkelijk de vraag gesteld welke problemen zij kent naar aanleiding van haar besnijdenis en zij legde dienaangaande ook een medisch attest neer van Dr. C.R. van 24 april 2013. Het toen neergelegde medisch attest

bevestigde het antwoord van verzoekende partij die aangaf dat zij problemen heeft met haar maandelijksse cyclus.

In de mate het attest van de psychotherapeute een verklaring probeert te formuleren voor de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag die geleid hebben tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoekende partij en zij voorhoudt dat dit attest haar verklaringen in een ander daglicht stelt, kan verzoekende partij derhalve niet overtuigen.

Wat betreft het door verzoekende partij aangehaald arrest van de RvV, benadrukt de Raad dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Verzoekende partij toont met dergelijke verwijzing overigens niet aan wat *in casu* niet onderzocht of nagegaan werd. Het is aan verzoekende partij om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijk niet onderzocht werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door louter te verwijzen naar een arrest waarbij de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus werd erkend, toont zij deze bewering geenszins aan.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS